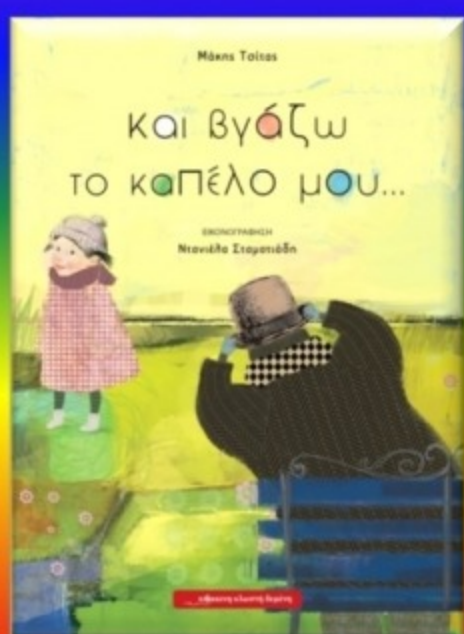

Και βγάζω το καπέλο μου... (της Έρικας Αθανασίου)

44 0

της Έρικας Αθανασίου(*)

Στα παιδιά αρέσουν τα έντονα συναισθήματα, οι τρομακτικές ιστορίες, οι ασυνήθιστοι ήρωες. Τους αρέσει να αγωνιούν για την έκβαση του παραμυθιού. Έτσι σε όλα τα κλασσικά παραμύθια υπάρχει ένας κακός, αρκετά τρομακτικός. Ένας κακός, ο οποίος δεν κρύβει την ιδιότητά του και από τον οποίο προσπαθούν να γλιτώσουν οι καλοί του παραμυθιού.

Τι γίνεται όμως όταν ο κακός κρύβει την πραγματική του ιδιότητα; Ο Μάκης Τσίτας στο τελευταίο του βιβλίο «και βγάζω το καπέλο μου...», καταφέρνει και πάλι να ξαφνιάσει και να φέρει την ανατροπή. Ένα βιβλίο που μπορεί να κάνει τις καρδιές να χτυπήσουν δυνατά, είτε χτυπούν πίσω από μικρά είτε πίσω από μεγαλύτερα στήθη. Ένα βιβλίο που κερδίζει αβίαστα το ενδιαφέρον και γι' αυτό καταφέρνει να περάσει άμεσα το μήνυμά του. Τα πράγματα και οι άνθρωποι δεν είναι πάντα αυτό που φαίνονται.

Όπως σε όλα τα εικονογραφημένα του βιβλία, ο συγγραφέας συνεργάζεται άψογα με την εικονογράφο, αυτή τη φορά την Ντανιέλα Σταματιάδη, για το τέλειο αποτέλεσμα. Λόγος και εικόνα αλληλοσυμπληρώνονται και οι εκδόσεις «Κόκκινη κλωστή δεμένη» τολμούν να βγάλουν στα ράφια των βιβλιοπωλείων ένα ιδιαίτερο βιβλίο.

«Κεφάλτος και ορεξάτος ξύπνησε για βόλτα», ούτε οι μικροί ήρωες της ιστορίας, ούτε ο αναγνώστης γνωρίζουν ποιος είναι αυτός που ξύπνησε. Πρέπει να είναι όμως κάποιος καλός, αφού χαιρέται τον χειμωνιάτικο ήλιο και αναφωνεί με αισιοδοξία «Τέλεια!».

Το καπέλο και τα μαύρα γυαλιά που φοράει κανέναν δεν ενοχλούν, είναι χειμώνας και έχει ήλιο, άρα είναι απαραίτητα αξεσουάρ και τα δύο. Πείναγε αλλά σκέφτηκε να πάει μια βόλτα πρώτα και να φάει αργότερα. Έτσι ο δρόμος του τον οδηγεί σε ένα πανέμορφο πάρκο. Μια εικόνα που αποπνέει χαρά. Δέντρα, λουλούδια και παιδιά που παίζουν. Μόνο που τα παιδιά είναι τρία και χρειάζονται τέσσερα για το παιχνίδι που θέλουν να παίξουν.

Πόσο ευγενική η πρότασή του, για να μη χαλάσει το παιχνίδι τους να κάνει τον τέταρτο της παρέας! Τα παιδιά θέλουν να παίξουν το «Λύκε λύκε είσαι εδώ» και συμφωνούν με τον ευγενικό κύριο να του δώσουν τον ρόλο του λύκου.

Μόνο, που όσο το παιχνίδι προχωράει, ο ευγενικός κύριος απαλλάσσεται από τη γενειάδα του, το καπέλο και τα γυαλιά του και τα παιδιά αρχίζουν να βλέπουν τι κρύβεται στην πραγματικότητα από κάτω. Και σκορπίζουν τρομοκρατημένα, με δυνατές φωνές. Διότι πολλές φορές οι κακοί των παραμυθιών δεν βρίσκονται μόνο στα παραμύθια αλλά και στα πάρκα. Και περιμένουν να τους επιτρέψουν κάποια παιδιά να πλησιάσουν. Και τότε ανοίγουν τη στοματάρα τους και προσπαθούν να χορτάσουν την πείνα τους.

Τα παραμύθια χρειάζονται όμως καλό τέλος, έτσι ο φύλακας του πάρκου βρίσκεται εκεί για να σώσει τα παιδιά και να στείλει τον κακό λύκο στη φυλακή.

Είναι όμως αυτό το τέλος του παραμυθιού; Αυτή είναι η δεύτερη ανατροπή που επιφυλάσσει στους αναγνώστες του ο Μάκης Τσίτας. Καταφέρνοντας μέσα από μια μικρή ιστορία να ταράξει δυο φορές τα νερά. Γιατί μπορεί στις ιστορίες να υπάρχει ένας κακός, στην πραγματικότητα όμως οι κακοί είναι πολλοί περισσότεροι. Κι αν ένας πάει στη φυλακή δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί κάποιος άλλος να φορέσει το πεταμένο καπέλο και τα γυαλιά και να καθίσει στο πάρκο να περιμένει τα επόμενα παιδιά που θα θελήσουν έναν ακόμη για να παίξουν.

Στο παραμύθι αυτό ο Μάκης Τσίτας καταφέρνει να υπάρξει ανακούφιση και λύτρωση για τα παιδιά που παίζουν στο πάρκο, όταν ο κακός λύκος θα κλειστεί στη φυλακή, δείχνει όμως ότι το κακό караδοκεί και πρέπει να είμαστε πάντα έτοιμοι να το αντιμετωπίσουμε.

Μετά το τέλος μιας ιστορίας δεν έρχεται πάντα το οριστικό τέλος. Ότι γλίτωσε κάποιος μια φορά δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να επαγρυπνεί. Αυτό θυμίζει ο συγγραφέας μέσα από μια ιστορία γεμάτη αγωνία και ανατροπές στους αναγνώστες του, μικρούς και μεγάλους. Από τον τίτλο ακόμα φαίνεται ότι δεν υπάρχει συγκεκριμένη αρχή και συγκεκριμένο τέλος. Ένας τίτλος που ξεκινάει με ένα «και» και τελειώνει με αποσιωπητικά. Μια ιστορία όπου πριν ξεκινήσει κάτι έχει προηγηθεί και αφού τελειώσει μπορεί να υπάρχει κάτι ακόμα που θα γίνει.

Στα παιδιά αρέσουν οι τρομακτικές ιστορίες, επιθυμούν όμως ένα καλό τέλος. Αυτή η ιστορία διαθέτει το καλό τέλος που επιθυμούν, για να πιαστούν από αυτό, διαθέτει όμως και κάτι ακόμα. Τροφή για σκέψη. Διότι όποιο παιδί έχει διαβάσει ή ακούσει αυτό το παραμύθι από τους γονείς του, θα δυσκολευτεί πολύ να συμφωνήσει με κάποιον άγνωστο που θα του προτείνει να παίξουν μαζί σε κάποιο πάρκο. Και αυτή είναι η ουσία ενός παραμυθιού. Γεμάτο έντονες εικόνες να μας εμποδίσει να το ξεχάσουμε. Να το θυμόμαστε αυθόρμητα κάθε φορά που μπορεί να βρεθούμε αντιμέτωποι με μια κατάσταση που να θυμίζει την κατάσταση των παιδιών στο πάρκο. Προετοιμάζει το παιδί με τον καλύτερο τρόπο να πει ένα ξεκάθαρο «όχι» στον οποιοδήποτε κακό λύκο προσπαθήσει να το επηρεάσει.

Μια ιστορία που διαβάζεται εύκολα και ξεχνιέται δύσκολα!

(*) Η Έρικα Αθανασίου είναι συγγραφέας. Τελευταίο της βιβλίο το μυθιστόρημα *Πλέκοντας ίχνη*, εκδ. Κέδρος, 2017)

INFO: Μάκης Τσίτας, *Και βγάζω το καπέλο μου...*, Εικ. Ντανιέλα Σταματιάδη, Εκδ. Κόκκινη Κλωστή Δεμένη